

vahy věci mlčky vyplývající. Takovýto výklad by odporoval smyslu a účelu ustanovení § 933 obč. zák. o lhůtách při správě, které v zájmu klidu a bezpečnosti obchodního styku chce nároky ze správy vázati na určité lhůty, neboť by takto propadné lhůty byly prodlouženy na zcela neurčitou, dlouhou dobu, kdy se vada objeví. Kdyby byl zákon chtěl propadné lhůty takto prodloužiti, byl by neopominul pojmouti do ustanovení § 933 obč. zák. obdobný předpis, jak jest vložen v § 1489 obč. zák., podle něhož se lhůta promlčecí počítá mimo jiné až do té doby, kdy poškozený o škodě zvěděl. Ani z žalobcova přednesu, ani z vývodů jeho dovolání však nevyplývá, že by bylo došlo k takovémuto ujednání o prodloužení lhůty na určitý čas ve smyslu nahoře naznačeném, byť i z povahy věci vyplývající. Nepochybil proto odvolací soud, jestliže z uvedených důvodů žalobu zamítl.

Čís. 16317.

Vedl-li pronajímatel pro svou vykonatelnou pohledávku na nájemném exekuci na vnesené nájemcovy svršky, které byly mimo to pro tutéž pohledávku zájemně popsány podle § 1101 obč. zák., má nárok na uspokojení z prodejového výtěžku na základě svého zákonného zástavního práva podle § 1101 obč. zák., třebaže mobilární exekuce byla pravoplatně zrušena.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, R I 740/37.)

Exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodané svršky povinného, přikázal pronajímateli povinného Rudolfu F. na jeho přihlášenou vykonatelnou pohledávku 3.000 Kč s příslušenstvím na nájemném toliko 229 Kč 70 h. Rekursní soud přikázal mu i další částku 2.794 Kč 60 h.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rudolf F. má proti povinnému vykonatelnou pohledávku na nájemném 3.000 Kč s přísl. a vedl k jejímu vymožení mobilární exekuci E 1918/34, v níž byly dne 30. srpna 1934 zabaveny tytéž věci, které byly pro onu pohledávku již zájemně popsány podle § 1101 obč. zák. Nabyt tedy Rudolf F. pro uvedenou pohledávku na oněch věcech jednak zákonného práva zástavního podle § 1101 obč. zák., jednak exekučního práva zástavního. Ve všech mobilárních exekucích, vedených různými věřiteli proti povinnému, byly usnesením exekučního soudu ze dne 27. srpna 1935 na návrh povinného vyloučeny z exekucí některé ze zabavených věcí z důvodu § 251 č. 6 ex. ř. Proti tomu usnesení podala ze všech vymáhajících věřitelů rekurs jediné firma Hugo L. a rekursní soud vyhověl usnesením ze dne 17. prosince 1935 jejímu rekursu tak, že návrh povinného na vyloučení oněch věcí odmítl. Výtěžek z prodeje

některých z uvedených svršků přikázal pak exekuční soud firmě Hugo L. a nikoli Rudolfu F., odůvodniv to tím, že jeho exekuce na exekučně prodané předměty byla usnesením ze dne 27. srpna 1935 pravoplatně zrušena. Tento názor je mylný, neboť tím, že Rudolf F. nepodal proti usnesení ze dne 27. srpna 1935 rekurs, pozbyl jen exekučního práva zástavního k oněm věcem, nepozbyl však k nim zákonného práva zástavního, kterého nabyl podle § 1101 obč. zák. již vnesením oněch věcí do najatých místností bez zřetele na zájemné popsání. Zákonné právo to lpí podle § 1101 obč. zák. na vnesených věcech, pokud nejsou ze zabavení vyňaty; když tedy byly věci ty, třebaš v exekuci vedené jinou osobou než pronajimatelem bytu, prohlášeny za zabavitelné a exekučně prodány, lpí na nich zákonné zástavní právo pro pohledávku pronajimatelovu na nájemném. Rudolf F. nemusel vůbec pro svou pohledávku na nájemném vésti exekuci a byl by měl přes to nárok na její uspokojení z prodejového výtěžku na základě svého zákonného zástavního práva podle § 1101 obč. zák. Nemůže proto míti na tento jeho nárok vliv to, že vedl exekuci, která byla potom zrušena. Exekuce vedená Rudolfem F., nebýti jeho zákonného práva zástavního, nebyla by měla pro něho ani úspěchu, poněvadž firma Hugo L. nabyla exekučního práva zástavního na oněch věcech před ním, totiž dne 13. března a 30. dubna 1934. Poněvadž však jeho zákonné právo zástavní podle § 1101 obč. zák. předchází exekučnímu právu firmy Hugo L., přikázal mu rekursní soud právem z prodejového výtěžku částku připadající na svršky, uvedené pod pol. 1 až 4, 7, 11, 12 a 29 zájemního protokolu.

Čís. 16318.

Na diety obchodního zástupce v služebním poměru lze vésti podle § 299 ex. ř. a § 1 zák. č. 314/1920 Sb. z. a n. exekuci jen tehdy, jestliže jsou sjednány určitou úhrnkovou částkou (paušalovány) a jsou podle svého určení součástí služebních platů. Neuvedl-li vymáhající věřitel dotčené skutečnosti v exekučním návrhu (§ 54 č. 3 ex. ř.), jest návrh na povolení exekuce zabavením a přikázáním diet zamítnouti.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, R I 808/37.)

Srv. rozh. č. 14421 Sb. n. s.

Vymáhající věřitel navrhl proti povinnému, obchodníku v P., k vyřízení vykonatelné pohledávky 4.000 Kč s přísl. povolení exekuce zabavením třetiny služebních platů, provisních nároků a diet, příslušících povinnému jako podzástupci u N. N. v P., s omezením, že povinnému musí přes zabavení zůstatí z úhrnného zabaveného platu volným roční příjmem 6.000 Kč, a přikázáním zabavených služebních platů k vybrání do výše vykonatelné pohledávky. Exekuční soud uznal podle návrhu. Rekursní soud k rekursu povinného zamítl exekuční návrh co do zabavení jedné třetiny diet. Důvody: Podle § 1 zák.